

SPIRITUAL

*Perquè tot el meu saber no és res,
i els meus llibres són res i no sé res, Senyor,
només sé que enfora de tu em va malament.*
Sant Agustí

No sé si sóc l'amic que somiaves
salvat i nou quan vas morir al Calvari.
La meva fe és terrosa i el meu clam
crepita sec com l'esbarzer quan crema.
Et cerc entre la gent, et mir als rostres
dels homes i les dones que feinegen,
amb corc al cor, atribolats per l'ànsia.
Darrera d'ells veig l'ombra d'una amarga
i esquerpa soledat que els anihila.
Jo t'intuesc, visible, en la natura,
en l'agra, injusta sort, dels refugiats.
Corruptes i mortals, creguts, hi ha límits
que ens fan humans i som tots responsables
del bé que compartim i de l'eixorca
maldat que ofega el món i el fa terrible.
No sé si amb fe es pot moure una muntanya
o dir-li a una figuera que s'arrenqui
del sòl on és o que expulsar dimonis
s'aconsegueixi amb oració i dejunis.
No sé, com diu sant Pau, si tot ho puc
i és possible amb aquell que em dona força.
Però ja ho veus, el tros de fràgil carn
que es perd espantadís pels enganyosos
paranys del plaer vol trobar un sentit.
Fa temps, Déu meu, que et cerc enamorat
de la germana terra que voldria
no veure encimentar. ¿On ets? Escolta
el salm nocturn que escric. Sent una immensa
necessitat de tu, sent un fondíssim
avenc que em mena a tu. Vull ser entre els homes,
un home més, un crit, una resposta,
un acte de bondat, un signe teu.
Aquest aspre poema és la pregària
rogallosa que neix com una oberta
ferida en viu que cou. No m'amenacis
amb l'odi que no tens ni el foc del càstig
a un eternal infern. Fart de mentides
i falsos déus t'escric mentre ja dormen
la dona i els dos fills. Amb ells vull viure
la vida que estim tant i que em desgasta.

Lector voraç que fuig, cansat de perdre'm
per llibres sense fons, vull que m'augmentis
aquesta fe que com arrel d'ullastre
murgona entre el teu nom i vol ser part
activa i fèrtil del teu esperit.
Sé que existeixes, Déu, sé que m'escoltes
i entens aquest dolor que em surt de l'ànima.
No et deixis suplantar. Ja he fet prou versos
marcats pel desengany i el buit que puja
pel coll talment un vòmit. No et deman
riqueses ni poder. ¿Per què no ajudes
els pobres i els malalts? ¿Per què no atures
les guerres i les fams? Ens has fet lliures,
i t'ho agraïm, de ver, la vida és nostra,
i nostre és el destí, nostra la lluita
per un demà millor. Tots els que manen,
exploten i torturen, els que dicten
amb garfis lleis sangoses d'integrisme,
tots són també fills teus. Potser et demanen
favors i maten gent. Revestit d'ídol,
t'encensen als altars i et manipulen
com mags en profit seu. Hi ha tants profetes:
Gutiérrez, Helder, Boff, Faus, Casaldàliga...
que clamen al desert, que et viuen màrtirs
com Alzina i Romero, Déu, no siguis
ni l'opi ni la por, la pompa, l'ordre
farsant dels fariseus. Perdut, al marge,
agaf la meva creu i encenc salvífics
aquests ancestrals mots d'arrel illenca
que pugen com bengales cap a Tu.
Ets un Déu amagat, va dir Isaïes.
Ningú no t'ha vist mai, va escriure Joan.
Jo t'intuesc en tot allò que és vida
i crec que vols un món millor i en pau.
La teva veu ressona entre l'exemple
dels perseguits i morts per la justícia.
No et negaré mai més. Com un fill pròdig
que torna penedit et don les gràcies
pels anys viscuts, pels fills i per l'amor
sagrat que em crema i vibra a les entranyes.

Ponç Pons